Ο λύκος είχε πλήρως εξολοθρευτεί στη Γαλλία λίγο πριν το ξέσπασμα του Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου. Από το 1937 δεν υπήρχε πια ούτε ένας στη χώρα. «Ως είδος με ταυτοποιημένο αναπαραγωγικό πληθυσμό, ο λύκος απουσιάζει πλέον ολοκληρωτικά από το γαλλικό έδαφος», πιστοποιούσε η Εθνική Υπηρεσία για το κυνήγι και την άγρια πανίδα (ONCFS). Το 1954, ωστόσο, μία εβδομάδα μετά τα Χριστούγεννα, ένα ζώο αναστάτωσε το σύμπαν του Κάτω Ντοφινέ. Μεταξύ Μπουργκουάν και Μορεστέλ, οι κάτοικοι άρχισαν να βρίσκουν μισοφαγωμένα κουφάρια σκύλων. Οι μέρες περνούσαν, οι καταστροφές επαναλαμβάνονταν και πλήθαιναν οι ενδείξεις. Είχε επιστρέψει ο λύκος του Σερμεριέ.

Από πού ερχόταν; Πώς κατόρθωσε να γλιτώσει από τους πυρπολητές των λύκων, όπως τους αποκαλούσαν εκείνη την εποχή όσοι κατοικούσαν στο Βασλέν, μιλώντας επιδοκιμαστικά για τα χαντάκια τα οποία έσκαβαν ώστε να παγιδεύσουν τους λύκους κι έπειτα να τους κάψουν ζωντανούς μέσα στο χώμα που έβλεπε την επιθανάτια αγωνία τους; Και πώς θα επιβίωνε μόνος του στο εξής;

Σε πείσμα των στερεοτύπων, οι μοναχικοί λύκοι σπανίζουν. Εάν υπάρχουν, υπάρχουν επειδή εκδιώχθηκαν απ᾽ την αγέλη κατόπιν κάποιας συμπλοκής από την οποία βγήκαν αποδυναμωμένοι, πληγωμένοι, αιμόφυρτοι. Εφόσον υπάρχουν, υπάρχουν επειδή νιώθουν έτοιμοι να αντιμετωπίσουν

το τέλος. Ή επειδή εξακολουθούν να είναι απαρηγόρητοι αφότου έχασαν κάποια σύντροφο ή τα λυκόπουλά τους. Εκουσίως απομονωμένοι, με κίνδυνο να καταστούν ευάλωτοι. Ο λύκος του Σερμεριέ έβαλε άραγε με αυτόν τον τρόπο τον εαυτό του σε κίνδυνο; Αφού τον έδιωξε από τα Καρπάθια ο βαρύς χειμώνας, βρήκε τάχα στην περιοχή της Ντρομ, όπως πιστεύεται, το τελευταίο του καταφύγιο μες στο δάσος, τρεφόμενος με όποιο θήραμα του έφερνε η τύχη;

Σε κάθε περίπτωση, δεκαοχτώ χρόνια μετά την υποτιθέμενη εξαφάνιση του Canis lupus, το χιόνι κηλιδώθηκε με αίμα. Κι ως αντίδραση σ' αυτό, σύντομα οργανώθηκε η καταδίωξη του νέου λύκου του Σερμεριέ.

Στις 12 Ιανουαρίου του 1954, σαράντα κυνηγοί βγήκαν επί εφτά ώρες παγανιά και στο τέλος σκότωσαν το θηρίο στα ριζά της Τουρκοπλαγιάς, στο Βινιέ – εκεί όπου ακόμα και σήμερα εκτίθεται στο δημαρχείο το λείψανό του βαλσαμωμένο.

Στις 12 Ιανουαρίου του 1954, ο πρώτος λύκος του μεταπολέμου έμπαινε στην περιοχή του μύθου.

Την ίδια μέρα γεννιόταν ο Ζεράρ.

Ι. Η ΑΙΣΘΗΣΗ ΤΟΥ ΜΑΧΑΙΡΙΟΥ (2000)

«Το πιο φοβερό σ' αυτήν τη γη είναι που όλος ο κόσμος έχει τους λόγους του».

Ζαν Ρενουάρ, *Ο κανόνας του παιχνιδιού*

1

Με κρατάει απ' το πιγούνι κι εγώ φοβάμαι πως θα πεθάνω.

Ο Ζεράρ έχει βάλει τον αντίχειρά του στην κάτω γνάθο μου, τον δείκτη και την κόψη του μέσου στο πάνω μέρος του λαιμού μου. Κρατάει το οστό μου με τρία στιβαρά δάχτυλα, ενώ εγώ με τη σειρά μου έχω στηρίξει την παλάμη μου στο τετράγωνο σαγόνι του, σφίγγοντάς το με όλη μου τη δύναμη ώστε να μη μου ξεφύγει ούτε για μια στιγμή. Σ' ένα αυτοσχέδιο οικογενειακό γουέστερν, καθόμαστε πρόσωπο με πρόσωπο στο τραπέζι της κουζίνας, εξερευνώντας το μαύρο των ματιών, που είναι κοινό σ' εμένα και σ' εκείνον.

Κι αν είναι χαμογελαστά τα μάτια μας, το κάτω μέρος του προσώπου παραμένει ασάλευτο.

Μόλις τελειώσαμε το φαγητό μας· με κρατάς, σε κρατώ, είπαμε ένα τραγούδι κι όποιος γελάσει πρώτος, ξέρει τι τον περιμένει. Η τελευταία φράση από το τραγουδάκι,[1] ωστόσο, μου προκαλεί ανατριχίλα. Είναι που δεν μπορώ να φανταστώ την πιθανότητα να ρίξει χαστουκάκια ο Ζεράρ· μόνο χαστούκια θα ρίξει, πραγματικά χαστούκια, αντρικά, σαν αυτά που είδα να δίνει στον σκύλο μας, τον Φλογερό, και η ιδέα πως είναι πιθανό να

1. Το τραγουδάκι έχει τίτλο *La barbichette* (Το γενάκι). Ο συγκεκριμένος στίχος λέει «je te tiens, tu me tiens par la barbichette; le premier de nous deux qui rira aura une tapette» («με κρατάς σε κρατώ από το γενάκι· όποιος από τους δυο μας γελάσει πρώτος, θα φάει χαστουκάκι»). (Σ.τ.Μ.)

φάω κι εγώ τέτοιο χαστούκι με παγώνει και με προκαλεί. Βαθιά στο βλέμμα αυτού του ανθρώπου διακρίνω τρυφερότητα, ενστικτωδώς όμως καταλαβαίνω ότι αυτή η τρυφερότητα δεν με προστατεύει από τίποτα. Συνεπώς πρέπει να μάθω πώς να κρατιέμαι σοβαρή: το να σέβομαι τους κανόνες είναι η μοναδική δυνατότητα που έχω για να τον νικήσω, συγκεντρώνομαι, λοιπόν, όσο περισσότερο μπορώ· κάτω από το τραπέζι σφίγγω την ελεύθερη γροθίτσα μου και, παρά τις ακαταμάχητες γκριμάτσες του πατέρα μου, παρά την εύθυμη έκφραση των ματιών του, παρ' όλες τις προσπάθειες ν' αποσπάσει την προσοχή μου, ναι, παρ' όλες τις απόπειρες να με τουμπάρει, ο φόβος με μαθαίνει να μην κάνω πίσω.

Αργότερα θα μάθω ότι αυτό το παιχνίδι, το «γενάκι», είναι παραλλαγή του «στρατιωτάκια αγέλαστα»,[2] το οποίο στην αρχή προέβλεπε ότι ένας παίκτης έπρεπε να υποστεί σε όλο το πρόσωπό του τσιμπιές από δάχτυλα πασαλειμμένα με στάχτη – η παρεκτροπή σ' ένα παιχνίδι εξευτελισμού. Αργότερα δεν θα φοβάμαι μήπως με μειώσουν και θα διαπρέψω σε όλες τις δραστηριότητες που απαιτούν ικανότητα συγκέντρωσης. Αργότερα θα λένε για μένα ότι είμαι ένα βλοσυρό κι αγέλαστο στρατιωτάκι, αμείλικτη τζογαδόρα και ακαταπόνητη δουλευταρού. Στην ενήλικη ζωή μου από αυτά τα παιδικά παιχνίδια αντλούσα τη ζέση μου και τα εκμεταλλεύτηκα· μα τούτη τη στιγμή, μεταξύ των δύο θα φάει χαστουκάκι ο πρώτος, γι' αυτό προσπαθώ να μην είμαι εγώ που θα γελάσω: προσηλώνω το βλέμμα μου στον Ζεράρ με όλη την ένταση που μπορεί να πετύχει ένα εξάχρονο κοριτσάκι και στα κρυφά, ναι, κρύβοντας ένα φοβερό μυστικό, εύχομαι τον χαμό του.

2. *Pince-sans-rire* στο πρωτότυπο· η απόδοση που προκρίνουμε δεν αντιστοιχεί ακριβώς στο συγκεκριμένο παιχνίδι, είναι, ωστόσο, η νοηματικά πλησιέστερη. (Σ.τ.Μ.)